

AKATALPA

Kasım 2006 - Sayı 83

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

ORHAN PAMUK VE NOBEL

Fergun ÖZELLİ

Melih ELAL

UÇTU GİTTİ

babama (14 kasım 2001)

Edebiyat dünyasında her gün yüzlerce yazar, binlerce ürün verir. Zaman içinde bunların önemli bir bölümü unutulup gider. Oysa kimileri okuyanın belleğine kazınır, unutulmaz; kimileri üretildiği dönemde anlaşılmaz, değeri on yıllar sonra ortaya çıkar. O nedenle, edebi metinler, günlük politikanın, popülist görüşlerin etkisiyle yok edilemezler. Yok edildikleri düşünülse bile, dünya kamuoyunda her zaman yerini korurlar.

60-70 yıldır devlet politikası olarak yok saymaya çalıştığımız Nâzım Hikmet, dünyanın hangi ülkesine giderseniz gidin, Türkiye'den geliyorum dediğinizde akla gelen ilk ortak ad olmaktadır. Oysa resmi politikanın önemli ad olarak benimsediği, benimsetmeye çalıştığı Yahya Kemal, -Türk edebiyatı için önemli bir ad olduğu gerçeğini yadsımıyorum- kimse tarafından bilinmemektedir.

Bugüne değin, toplumun ortak algısının üstüne çıktıkları için Aziz Nesin de, Melih Cevdet Anday da, Yaşar Kemal ve benzerleri de görmezden gelinmeye çalışılan önemli yazarlarımızdır.

Şimdi aynı tutumu Orhan Pamuk'a karşı sergilemekteyiz. Pamuk'un kitaplarının, yöneticisi olduğu ilçeye girmesini yasaklayan kaymakam, Pamuk'a aykırı görüşlerinden dolayı karşı çıkanlar, -ki aykırı görüşler sergiliyor ve ben de bu görüşlerin kimilerine katılmıyorum- acaba onun bir romanını, bir kitabını okudu mu? Sanmıyorum!

Pamuk'un onca dile çevrilen romanları, çevrildiği dillerde beğenilip okunmasaydı, yayıncıları tekrar tekrar basarlar mıydı? Bunları hiç düşünmüyoruz. Okumadan, duyduklarımızla bir yargıya varıp, dünyanın en önemli edebiyat ödülünü almış bir yazarımızı mahkûm ediyoruz.

Aradan elli yıl, yüz yıl geçtikten sonra bugün tartışılan, günlük politikalara yönelik duygular unutulup gidecek; ama 2006 Nobel Ödülü'nü edebiyat alanında bir Türk yazarının, Türkçe yazan bir yazarın, Orhan Pamuk'un aldığı unutulmayacak. O günün insanı, gençleri, bundan gurur duyacak; biz o gururu şimdiden niye duymayalım!

Değerli Yazar Sayın Orhan Pamuk,

Merkezden uzak güzelim Türkçemize kazandırdığın ödül için çok teşekkürler. Bu ödül senin olduğu kadar, bizim de. Türkçenin, çağdaş edebiyatın, Türkiye Cumhuriyetinin. Sevincin sevincimiz; gururun gururumuz. Nice güzel kitaplara, birlikte!

sokaktım sokaktaydım
kovuldum anılarda kaldım
kılı kırk yaran kızlarla evcilik oynarken
kırılan kırçıl bıyığımı ansızın bırakıp kaçtım
karanlıkta öfke yakıp dost yitiren
demirine küsmüş şileplere takıldım
nereden bilebilirdim başıma geleceklere
anlamını bile satmış ağaçlar ülkesinde
zihnime saldıran örümcekten
tek celsede boşanmışım
artık, şakacı yunuslara ilân-ı aşk eden
mektupları rastlantı denizinde pejmürde
ıssız düşler göçmeni, acemi bir yaraydım
ah! yalanla mühürlenmişti çivit kanatlarım
istesem de istemesem de kanayacaktım; kanadım:
ablam, masalın masalıydı gözyaşıyla örülmüş hayatında
annem, asla terk edemezdi hayali saraylarını
babam, ne kendini bağlayabilir ne rozet takabilirdi
solgun hukuk dünyasına mahkûm olmuş kimliğine
anladım! anladım!
her şey morarmış bir kayaydı
durmadan çürüyordu
anladım!
paslı aşk telleriyle viran yuva kafesinde
yıllardır, boşlukla beslenmişti muhabbet kuşlarını
ah! nasıl engel olabilirdim ki hipermetrop gözlerime
durmadan büyüyordu numarası yaşadığım ihanetlerle
kederden sınıf geçmiş, sessiz bir gürültüydüm
yıkma istemiyordum ahşap köprülerimi
köprüler ki: gençliğimin ses telleri
vay babamın narin elleri
narin elleri
uçtu gitti
bir çırpıda
uçtu
gitti
ses
siz
ce

Yusuf Alper, Şeref Bilsel, Müslim Çelik, Bahri Çokkardeş, Nuri Demirci, Melih Elal, Hakkı Engin Giderer, Gültekin Emre, Hilmi Haşal, İlhan Kemal, Osman Namdar, Cihan Oğuz, Ahmet Özbek, Fergun Özelli, Olcay Özmen, Mehmet Mümtaz Tuzcu.

Cihan OĞUZ

Her şair kendi ipiyle kuyuya iner. Buradaki *ihtiyat payı*, kuşkusuz ki ego'nun o sonsuz karizmasından alır gücünü. Şairler kolay kolay kendilerinden başka kimseye itibar etmezler. Eleştirmenlerle her daim kedi-köpek gibi dalaşmalarının en büyük nedeni de budur.

Bir şairi yıkacak en büyük darbe de, yine *kendisinden* gelenidir. Başka hiçbir güç onu kolay kolay sarsamaz. Ya da bizler hep öyle sanırız, kim bilir.

Nedir o *darbe*? Elbette şiirin bir daha *alamayacağı* yol. Şairin tıknefes kaldığı yerde, devreye edebiyatın iniş takımları girer. Orada da, ihtimal ki, eleştirmenler köşede sinsice bekleyip elini ovuşturan birer Azrail pozundadır.

Aslında bu konudaki yargılarımız, vargılarımız, hep bir futbolcuyu değerlendiren köşe yazarı hükmündedir. Geçmişteki o güzelim şiirleri göz ardı ederiz, niçin hâlâ iyi şiir yazamadığımızı sorgularız. Bu konudaki vebal tabii ki öncelikle şaire aittir: *Artık yazmasaydı!* Ama *infaz* edeceğinize, biraz *insaf* edin ne olur: Hangi şair tıknefes kaldığını itiraf edebilir ki?

Olaya biraz serinkanlı ve yukarıdan bakınca, görünen manzara aslında şudur: Şair, geçmişteki yetenek boyutunu bir parça olsun aşamayan, hâlâ o evrede kalmayı -her nasılsa- başarmış, son dönemde gudubet mi gudubet yapıtlar ortaya koyan, üstelik bunu kimseyle de tartışmaya yeltenmeyen, zaten bu konuda kendisine çatılacak kadar ciddiye alınmayan bir zavallı süreç içinde yalpalayıp durmaktadır...

Ama ona sorarsanız, bu tıknefeslik değil, olsa olsa "*arızı*" bir durumdur, geçecektir.

Hiçbir şair kendisine "*utkanmıştır*" yaftasını kondurmaz. *İktidarsızlık*, bu noktada da "*tabu*" biçimine bürünüp şairi esir eder. Ve ne yazık ki -ötekinde hiç değilse *bir nebze umut* görünür gibi olur- bunun ilacı yoktur!

Peki, şairi bunun için asacak mıyız? Hâşâ!

Onu, geçmişte yazdıklarıyla hatırlayıp, yeni kaleme aldıklarını görmezden geleceğiz. En azından şairimize son bir *saygıdan* dolay!

Bu noktadaki *etik tercih*, tartışılabilir izler taşıyor tabii ki. Belki de asıl yapılması gereken, geçmişte yazdıkları ile şimdikileri kıyaslayıp, ortaya ontolojik bir tablo çıkarmak ve şairi bu tabloya esir etmek!

Yani *cellatlığı* şaire bırakmamak.

Bu tutum, kuşkusuz ki, *ötenazi*yi şaire bırakmanın demokratikliği yanında, son derece *gaddarca* bir hamledir.

Son yıllarda yazılıp, beyaz kâğıda dökülmeyi ve okurla kucaklaşmayı başarmış o zavallı şiircikler istediği kadar itiraz etsin... Vermeyince Mabut...

Şairler, cidden de, yazdıklarını yırtıp atacak veya unutturacak kadar cesur insanlar mıdır? Kendini *peygamber* sanmayanları, evet. Artık kaç tane kaldılarsa...

Ama büyük çoğunluk, haydi tevazu göstermeyip ağızımızdan baklayı çıkaralım, neredeyse şairlerin *tamamı*, beyaz kâğıda döktükleri incileri dünyanın en kıymetli eserleri sanma yanılgısıyla yaşayan birer *hayalet* gibidir.

O *hayali* dünya, ne yazık ki hiçbir *ütopik* duruş taşımayan minvaldedir. Keşke öyle olmasaydı.

Sesi kısılan şarkıcı, sahneyi bırakır.

Ayağı kırılan futbolcu jübile yapar.

SOLAN ŞEHİR II

anne
nasıl soldu

varoşları yüzyıllar boyu uykusuzluk
bantlı gözleriyle çocukluğu sokakların
üç tekerlekli bisikleti
ve
sallanan atıyla saltanatı
kaybolan şehir

akşam vakti sahil bahçelerinde klâret
fonda titreşen saba, hicazkâr
hüzün ustaları: şerif içli, şükrü tunar
gümüş işlemesi şarkılarda o eski kalp ağrısı
dudaklarında şehvet sözcükleri
-hiç yaşanmayacak-
bakir göğüsleri, arsız gülüşleriyle
işporta sutyenli genç kızlar,

elbiseleri tenine yapışmış o şehir..

kıyılarına
kuşlar düşüyor bir bir sevgili şehir
çarparak gökyüzüne, mavilikten duvara

eteklerinden inci
ve dil dil acılar dökülür
her köşesi hüzün
her köşesi baygın anason kokusu

çocukluğu, anne
soldu o şehir

Gönlü dağılan sevgili, aşka küser.
Ama bir politikacı siyaseti bırakmaz, bir de şair dizeleri...
Onların *arşa yükseldiği yerde* kendilerinden hesap soracak bir merci yoktur zira.

Unutulmanın girdabında kulaç atmanın keyfi ise sadece âşıklara mahsustur. Kesip atmanın kırılğan coşkusu.

Halbuki en büyük ve en tutarlı âşık, aslında şairin bizzat kendisi değil miydi?

Zaman değişir, mevsimler geçer, dergiler kapanır, yenileri açılır, antolojilerin sayısı artar, dağıtılan ödüllerin haddi hesabı yoktur, ama bir tek şey milim yerinden oynamaz: *Şairin barometresi*.

O hâlâ ilk günlerdeki gibi mağrur ve ulaşılmazdır.

Tevekkülü değil, kendi sağlam tekmesi dururken, eleştirmenin cellatlığını kabul edip, ipe huzurlu şekilde boynunu uzatması...

Müslim ÇELİK

KORUMALI OTO TEYBİ GAZELİ - ÇOCUKLAR

birine tutunarak yaşayan, soğuk
sokak köpekleri, tanrının ayranı

uyurken ısınmak için iç içe
yığın halinde üst üste yatıp kalkan

babam, sert diye kızardım
keşke yaşasaydı da, öyle olsaydı

sonra bir gece yarısı eve hırsız
işine gelmiyor, demirden döşüyorsun

ördeğim, ıspanağın sırası, yunup
çıkıyor ortaya kuş gribi, oğlan cunup

panjurdu, demirdi, bakınır kedi
alarmı açık tuttuğun bağıyor herkezi
herkeze

ite kaka, çala döge, oppila, merkeze
çet kapı, elektronik bir derdiniz mi
var
geliriz de, gelmelere gitmişler, Nilüfer,
bir çocuğun yüreğindeki incir kırıklar

Nuri DEMİRCİ

CİVANPERÇEMİ

Lalenin hokkası devrik, karanfil buruşmuş
Ağzındaki nazla gel kubbeli kıra, Çiçek Yusuf
Uzun tutma bakışını
Peri yüzüne gizlenen hüzne
Perde çeksin gözündeki velvele

Saçın kendine ejder, kâkülün ibrişim hançer
Gecen yağmur
Gecen emanet yatakların
Kıvırcık göğsünde kaybolur
Geceni gündüzünden ayır da gel, Kız Yusuf

Aykırı bir sapın ucunda açmış mazgal çiçeğin
Eyyahtan eyvallaha düşür perçemini, hay Yusuf
Kahrına cilve ekle, yaranda işve kanasın
Koyumuz haydut, külhan bulaşmış nefesimize
Ağlaman yumuşatmaz ten levendini, Yosma Yusuf

Belinin incesinde kalın durur peştamal
Camekânlı odaya çözümlü de gel, hey Yusuf
Sen ipeksin, çatladıkça mermer de ipekleşir
Taşa kesmiş kavminin patlayan aynasından
Bize düşmüş zerreder suretin, Dilber Yusuf

Mehmet Mümtaz TUZCU

TELEFON

Us kendini bitimsiz saymıştı şakağında
Deniz geldi derken yaz bükülmüş dudağında

Günü çatlattı günü altında altın saçın
Gözbağı zümrüt zehir! bühtanla geldi suçun

Almaçtan elma oyup soyduğun üryan sesin
Sonsuz sevişmelere benziyor şimdi uzun

Yusuf ALPER

HAYAT İLE ŞİİR ARASINDA

Hayat ile şiir arasında bir sınır
Kıldan ince kılıçtan keskin
Nerede hayat biter nerede şiir başlar

İççe iki bardak gibi
Soluk soluğa ve sessizce

Hayat ile şiir arasında bir yürek var

Bahri ÇOKKARDEŞ

KEMİRGENLER

Çiçek açmış darağaçları
Gözlerimi bozuyor eflatun

Duymaz mısın an be an
Yüreğin nefretini
Çok severken canından

Anılar
Cadı söylenceleri
Çürümenin tuhaf tadında
Kapılar

Sallanır
İpin ucunda aşk
Söylenecek sözlerin
Zamanı gelmeden

Böyle ve böylece
Kör yağmurlar altında
Ne haddineydi mutluluk
Benim güzel siyah gözlüm

Kemirgenler
Kurdular görkemli yaşamlarını
Ölülerinin üstüne

Ey belleğim geri çekil

ŞİİR VE İKLİM (XXII)

Şeref BİLSEL

“Sermâye-i şâiran tükenmez
Dünya tükenir yalan tükenmez”

Râzî

“kızlara çeyizlerden bahsediyorum
mahpuslara affi umumiden
çocuklara müjdeleri veriyorum,
babası cepheye kalan çocuklara...
Fakat güç oluyor bu işler,
güç oluyor yalan söylemek.”

Melih Cevdet Anday

“Şairlerin yalan söylemek için ehliyetleri vardır.”

Pliny

“Şair her zaman doğruları söyleyen bir yalancıdır.”

Jean Cocteau

Yukarıya alıntıladığımız ifadelerin ortak tarafı “Şair” ile “yalan” sözcüklerini bir arada tutmalarındır. Şiirin yalan’dan beslendiği ve yalanın şairler için en büyük imkân olduğuna dair onlarca söz var; farklı zamanlarda, farklı isimler tarafından söylenmiş. *Kuran*’ın 26. sûresi (Şuarâ-yi Yemâni) şairlere ayrılmıştır. Burada şair sözünün “yalan” olduğu vurgulanır. Ahmet Hâşim: “Yalanı en güzel kullanmış olanlar eski şarkılardır.” der. Bir dilin hayat bulduğu toprağı süren insanların yaşama biçiminden doğuyor bu ifadeler; ihtiyaçtan doğuyor.

Şairlerin gerçeği tahrif etmeleri, bilineni asılsız kılmaları “uydurma” güçlerinden mi kaynaklanıyor? Sözlüklerde “yalan”ı sıfat edinen otuza yakın deyim ve tamlama var. Bunların içinde belki de en anlaşılır olanı: “Yalan dünya”. Cahit Sıtkı’nın “Yalan Dünya” adlı şiirini de anımsamak gerekir. Bu tamlama, türkölere, şiirlere, şu üç isimle beraber yoğun olarak dokunuyor: Yunus Emre, Pir Sultan Abdal ve Neşet Ertaş. Halk şiirlerinde, destanlarda, hikâyelerde birbirinin içine geçmiş unsurlar vardır. Bir Tepegöz’e aynı biçim içerisinde Homeros’un destanında rastlayabiliyorsunuz. Kulaktan kulağa aktarılan kimi halk ürünleri eğleştiği yerlerin folkloruna göre biçimlenip yeni bir şekil almaktadır. Geleneksel halk seyirlik oyunlarımızdan olan “Karagöz-Hacivat” Çin’de, Yunanistan’da, Hindistan’da karşımıza çıkabiliyor. Fakat aynı kültürün ve dolayısıyla dilin içinde ortaya konan verimlerde de “sahiplik” noktasında bir belirsizlik çoğu zaman göze çarpar. Yunus Emre’nin bir şiirinin ilk dördlüğü şöyledir:

“Yürü yürü yalan dünya
Yalan dünya değil misin
Yedi kez boşalıp yine
Dolan dünya değil misin”

Şimdi de Pir Sultan’ın bir şiirine kulak verelim:

“Yürü bre yalan dünya
Yalan dünya değil misin
Hasan ile Hüseyin’i
Alan dünya değil misin”

Ruhi Su’nun söylediği (Âşık Mahzuni’ye ait) “Ele geniş gelen şu yalan dünya” diye başlayan türkü de aynı duygu dünyasından besleniyor. Ya şu Rumeli türküsü:

“Ver ateşi yalan dünya ko yansın
Nazlı yarım uykulardan uyanısın
Uyanısın da gül yastığa dayansın”

Türk şiirinde isminin yanı başında “başkaldırı” sözcüğünü taşıyan ozan Pir Sultan’dır. Hakkındaki bir söylence şöyledir: Pir Sultan’ın asıldığı günün sabahı birçok kişi Pir Sultan’ı dört ayrı yönde gördüklerini anlatır. Benzer şeyler veliler için de sıkça anlatılır. Halep’te derisi yüzülen Nesimi’nin yerdeki derisini sırtına alarak Halep’in on iki kapısından aynı anda çıktığı rivayet edilir. İlhan Başgöz, Pir Sultan’ın eserlerini en güzel anlatacak sözcük “imece”dir der ve ekler: “imece ile dokunan bir halk kumaşı.” S. Eyüboğlu ise: “Anadolu halkının bağrında açılmış kızıl bir güldür Pir Sultan” diyecektir. Yanılmıyorsam Can Yücel de şöyle diyordu: “Küfür, proleteryanın ağzında açan kırmızı bir güldür.” Yanılıyor olabilirim. Bir zamanlar Osman Canık adlı bir şair vardı ve onun kitabı: *Yalınım, Yalınım, Yanlışım*, hatırlayan var mı? Neyse biz tekrar “yalan dünya” ibaresine dönelim; yine Pir Sultan’ın başka bir dördlüğüne bakalım:

“Yalan dünya sana bel mi bağlarım
Hani benim önüm sıra gelenler
Ölüm var derlerdi ben inanmazdım
Duydum essah imiş öldü diyenler”

“Essah” diye bir kelime var! Bu kelimeyi son elli yıldır edebi metinler içinde gören var mı? Essah: Doğru, gerçek, sahi... anlamında. Yukarıdaki dördlükte “gizli” bir “doğru” ile “yalan” dünya arasında kurulan tezat, istersek bizi: “Şair her zaman doğruları söyleyen bir yalancıdır.” tanımına götürür. Halk şiirine iltifat etmeyi görgüsüzlük sayan kimi modern şairlerimiz yukarıdaki dördüklere sinmiş hayat ve memet’i görmekte niye bu kadar engelli davranırlar. Folklor şiire düşman değil; hayatı olmayan şairlere düşmandır belki de. “Hayata inanın! O, hatipten ve kitaptan daha iyi öğretir.” (Goethe). 1921’de Samsun’da, 24 sayı yayımlanmış günlük bir gazetenin başlığında “hayat” emaresine rastlıyoruz. Aynı isim altında Mehmet Emin Yurdakul tarafından, 2 Aralık 1926 yılında yayımlanan bir edebî dergi de var. Şevket Rado’nun 1956’da yayınlamaya başladığı haftalık derginin adı da *Hayat*.

Şevket Rado, ilginç bir kişilik. İyi bir denemeci. Bence Türk edebiyatında Cumhuriyet sonrası sıralanabilecek birkaç denemeciden biri. Diğerleri mi? Sayalım: Ahmet Hâşim, Suut Kemal Yetkin, Abdülhak

Şinasi Hisar, Sabahattin Eyuboğlu, Nurullah Ataç, Ahmet Hamdi Tanpınar... Abdülhak Şinasi Hisar'ın ismi; iki Tanzimatçıdan derdest edilmiş: Abdülhak Hamit Tarhan ve İbrahim Şinasi. Cumhuriyet dönemine dek şair ve yazarların yüzde sekseni (ki çoğu yerde bu oranın üzerinde olduğu söyleniyor) İstanbul başta olmak üzere büyük şehirlerden çıkıyordu. Cumhuriyetten sonra -ki bunda Köy Enstitüleri'nin, Tercüme Bürosu'nun, Halk Evleri'nin etkisi çoktur- bu oran tersine döndü.

Şevket Rado'nun özgeçmişine bakalım: (Radovişte-Üsküp, 1913 - İstanbul, 1988) Vefa ve Pertevniyal liselerinde okudu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi (1936). Uzun yıllar *Akşam* gazetesinde çalıştı. Yapı Kredi Bankası'nın desteği ile *Aile*, *Resimli Hayat* ve *Doğan Kardeş* dergilerini çıkardı. 1956-1978 arasında magazin dergisi *Hayat*'ı yayımladı. *Ses*, *Resimli Roman*, *Ayna*, *Hayat Spor* ve *Hayat Tarih* dergilerinin yayım işlerini yürüttü. Halk edebiyatı, inceleme ve biyografi gibi birçok konuda sadeleştirdiği ve yayıma hazırladığı eserleri bulunan Rado, söyleşilerini *Eşref Saati* (1956), *Ümit Dünyası* (1957), *Hayat Böyledir* (1966), *Aile Sohbetleri* (1967), *Saadet Yolu* (1981), *İnsan Severse Yaşar* (1981); gezi izlenimlerini *Amerikan Masalı* (1950), *50. Yılında Sovyet Rusya* (1968), *Milliyetçi Çin Ne Âlemde?* (1969); şiirlerini ise *Şiirler* (1970) adıyla kitaplaştırdı. Kaderin cilvesine bakın: Şevket Rado'nun sahibi olduğu *Hayat Mecmuası*'nın taşınmazları ve tesisleri Kemal Uzan tarafından satın alındı. Ve Türkiye'nin ilk özel televizyonu (Star)'nun altyapısı buradan geçilerek oluşturulmaya başlandı.

Garip üçlüsünün Şevket Rado'ya yazdığı mektupları (Hazırlayan: Emin Nedret İşli, YKY) okuyorum. Bu kitapta Bedbaht Şair Oktay Rifat imzalı, 17.02.1945 tarihli, bir mektup var. Oktay Rifat, Şevket Rado eliyle, Nebioğlu Yayınları'ndan basılacak olan şiir kitabına dair bakın neler yazıyor: “*Bu Nebioğlu beni çıldırtmak istiyor galiba. Bu adama yalvarmalı mı bilmiyorum? Eğer kendine yalvartırmak istiyorsa işte yalvarıyorum. Kitabımın kapağına Allah rızası için klişe yaptırmasın ne olur. Hiç olmazsa bu sözümü dinlesin. Muharrir kendi kitabını tashih etmesin! Dünyanın bir yerinde görülmemiş şeydir bu. Şevketçiğim bütün kuvvetinle mâni olmaya çalış! Sana da yalvarıyorum. (...) Ben görmeden evvel kitap satışa çıkmasın. Belki satışa arz edilmesinden vazgeçerim. Nebioğlu'nun emeklerini de öderim. Aman Şevketçiğim göreyim seni.*” Bu kitap: *Yaşayıp Ölmek Aşk ve Avarelik Üzerine Şiirler* Nebioğlu Yayınları'ndan güzel bir kapak eşliğinde çıktı. Türk şiirinin geçmişten getirdiği birçok unsuruna savaş açan, kafiyeyi ve şiirin merkezinde beliren bütün işaretleri şiirden söküp atan Garip Üçlüsü'nün kendi kitaplarına dair titizlikleri sürekli yanlarında oldu. Şiir ve yalan'dan bahis açacaktık; “yalan” söyleyebilmek için bakın nereye vardık! Bakın “baskı hatası” konusunda Oscar Wilde

ne söylüyor: “Şair her şeye katlanabilir, baskı hatası dışında.”

Bugünkü Misak-ı Milli sınırları dışında kalan Balkanlarda doğmuş değerli şair ve yazarlar var: Yahya Kemal, Necati Cumalı, Şevket Rado... Hilmi Haşal, 1954 yılında Bulgaristan'ın Kırcalı İline bağlı Aşağı Tosçalı (Haşallar) köyünde doğdu. (Şevket Rado da soyadını doğduğu yerden almıştı) 1973 yılında Türkiye'ye geldi. 1968'den bu yana şiir ve yazılarıyla edebiyatın içinde. Bugüne dek on bir kitabı yayımlandı. Son kitabı, *Şiirin Lav İzleri* (Yom Yay.) 2006 yılında yayımlandı. Kitap şiire dair çağrışımlar eşliğinde tanımlar, aforizmalar ve saptamalarla inşa edilmiş. Bu sahada (Şiir/şair merkezli aforizmalar) bereketli örnekler bırakan isimler arasında şunlar sayılabilir: İlhan Berk, Salâh Bırsel, Ülkü Tamer, Hilmi Yavuz... daha gençlerden Veysel Çolak, Mustafa Köz. *Şiirin Lav İzleri* adlı son kitabıyla Hilmi Haşal'ı da bu dairenin içine dahil edebiliriz. Şöyle diyor Haşal: “Şiire uyan her tanım, aşka da uyar diyen ve/ya diyecek herkes haklıdır.” Şiir, dilin âşık olması değil mi? Haşal, şiirin müjdelediği şeylerden, beklediği vakte; oradan şiirin kapalılık haline ve gerilime dair onlarca şey söylüyor. “Şiir, sonsuzluğa dokunmaya kalkışmaktır.” diyor. Birçok cepheden şiire dair ortaya koyduğu görüşler -şairin de vurguladığı gibi- “aşk” için de geçerlidir sanki. Haşal, şiire dair bugüne dek yazdığı yazılardan derlediği 256 madde/bölümlük bir sıcak harmanı okurların dikkatine sunuyor. Kuşkusuz burada geçen birçok tanım, saptama tartışmaya açık yaklaşımlar barındırıyor; fakat şair satırları arasında zaten şiirin tanımlanamayacağını da vurguluyor. Öyleyse bu yapıt nasıl bir boşluğu göze alıyor? diye sorulabilir. Bence -özellikle genç- şairlerin yanı başında tutmaları gereken özgün bir sözlük. *Şiirin Lav İzleri* bir düzyazı kitabı olmasına rağmen şiirin bütün imkânlarını kullanarak oluşturulduğu için bir şiir kitabı olarak da okunabilir. Deneme ile şiir arasında, denemeden çok şiire yakın şiiri deneyen yazılar. Şiir üzerine söylenmiş ve söylenebilecek binlerce sözün kavşağında bir şairin özel tarihine dolmuş özgün çağrışımlarla yüklü bir kitap. Her madde yeni bir “uyaniş”, dikkati, okurun yakınına taşıyor. Haşal: “Şiir, zamanın ve acının durmazlığını müjdelere” derken bir yandan da “şiir konuşulacaksa sonsuz bir hastalığın konuşulacağını” vurguluyor. Böylece bir şairin poetik yolculuğunun zengin izleriyle karşılıyor bizleri. Şiir Nedir, Ne İşe Yarar ve Nerede Bulunur? ana soruları etrafında biçimlenmiş, dil zevki taşıyan, şiire sarkıtılmış metinlerden oluşuyor, *Şiirin Lav İzleri*.

Şiiri besleyen hayat, ölümü de besliyor. Hayat ile Memat (ölüm)'in arası açılın diye “yalan” durmadan ayaklanıyor. Ölüm, şiiri emziren kara şafak; bu yüzden değil mi ki;

Biz bir şairi şiir yazsın için ölümle korkuturuz dom!
(Ece Ayhan)

KISTAK

5. fotoğraflar, kırık bardak da, çürüyen ruj lekesi!
dün, kadim ürperiş!... önce, sonrayı silen uğultu
bırakmış gündün evler avlusunda. hain! niçin böyle yapmış?
bilmez mi tuhaf güler, ayazlar bağrında hıçkırık!
zaman! unut yare çiçek durmayı, artık çiçekler de yara!
4. ah şimdi nereye sığınmalı? rüzgarsız yırtılacak, aşka yelken
[olma hevesi:
aynı denizin ortasında dağ, ikiye bölünmüş bir! kaptan, iptal
[et rotaları!
geçmiş, anlamın kanadığı sunak. tekrarsız sevişmek diyelim.
[h'avet.
bazı şeyler yaşanır biter. yeni bir tanım bulunur umuşa:
[avunmak!
3. ihtimal; eldeki toplu anahtar. hepsi denenir, biri kalır?!
bunca dalga! bunca meddücezir! ömür, hüsrân. neyi açabilir,
[o bir
pastan heykel iken, duman sorulara yanıt aramamalı!...
2. dağınık gazeller arasından uzatacağı başını, şakacıdır
beklenen filiz, belki o dağdan bir kanal açacak; sular
[bir'leşecektir!
1. son anahtar! ışık küçük, kabul. olsun, çalış yaşamın kilidine
0. yokşehir, haziran 2006

Hakkı Engin GİDERER

ŞİŞ AYAK

Annemi sevmem pek. Çok severim.
Babam eve geç geldi hep. Özlerim ama beklemem
Yataktaki boşluk kimsenin. Hep senin olsun istedin.
Kader kurbanı diyebilirdin bana. Sessizce kulağıma. Söyleme.
Çırpınırken düşündüm. Karanlıkta tüm çocuklar.
Sevse bile annesi. Büyüyünce nasıl karşıdan karşıya geçecek.
[Geçmesin.
Uçurumda hepsi. Sevmesin. Annesi olmasın kimsenin. Senin.
Babası gelmesin eve. Gelsin hatta işe gitmesin.

Babama verdiğim rüşvet kaplanımı yaraladı
Birazcık daha kalsam annemin yanında
Birazcık daha sıcaklık
Annemden olan çocuğuma kardeşim dedim
Babam artık uzak akraba
Kendimin üveyiyim.

Ayaklarıma bakıp süzsünler
Annemi öyle kandırdım
Ayaklarıma bakıp gülsünler
Baba kanı merhemim
Yetişkin böyle bir şey
Büyümeden başı kesilmiş
Sevse bile annesi. Sevmesin
Sevse bile babası. İmkansız
Dondum kaldım baş aşağı. Düşemiyorum.
Uçmasın diye bağladılar
Bir türlü kaplanımla ödeşemiyorum.

KİŞNEME

Herhangi bir istasyondan veda istasyonu da
yüreğime bir çift jilet keski bırakıp dudaklarınla
gidiyordun; sarıp yüreğimi bir hanımeli kokusuna.

tarihimizin içinde unutulmuş bir savaş hali
yoksulluklar gibiydik varoşlarda sınıfını bilmeyen,
bu ikilem yüzünden bir hiçlik bekliyordu ikimizi...

üveyiklerin yavrularını besleme vakti,
tazelenmiş, anlamlı, vakur ve işveli.
üzerinde serçelerin su için tedirginliği, gidiyordun...

sinemalar, tiyatrolar dağılmıştır şimdi,
sandal ağacının kabuğu çatırken erkenci
hiçliğe savrulurken iki tenden yükselen esinti
usulca düşüyordu içimden sarı bir yaprak,
sesini gelecek mevsimlere akıtarak,
yavrusunu kurda vermiş bir ceylan yuvasına döner ya hani,
düşen yaprağın sesine ayak sesleri karışarak, gidiyordun.

bir mevsim geleceğine bağlanır gibi
belli belirsiz bağlanmıştım sana. ama
attıkça sökülüyordu bu aşkın teyeli

Gidiyordun, eksiliyordu aklım, gövdem
kokusunu çoğaltıyordu yüreğimde bir hüznün çiçeği.
yakıp yıkmak istiyordu hayatı içimdeki harami:
yılıka unutulmuş bir tay gibi kişneyerek adını
koşuyorum şimdi kırlarında umarsızlığın
bir ileri, bir geri...
bir ileri, bir geri...

Olca ÖZMEN

LİMAN SOKAK NO: 7 KONYAALTI ANTALYA

Hani demiştin, *insan sevmeye ölürdü*
dirildim, yamacına geldim, tuttum eteğinden
kelebeğin ömrünü kendime vurdum, uzağa düştüm
nereden tutunmuştum, ki diye bir ekim oldu
ayları şaşırtdım iklimdendir dediler

Güneşe çarptım *kirpiklerim* sokağa döküldü
ansızın bir sızım daha, olacaktı sızdım
affet bu dünyanın eşliğini karıştırdım

Nar diye ezber ettim o türkülerini
gülşen kutlu acıdı halime, bozlak diye
kerkük, diye diye
çöllere boncuklara avşar illerine eriklerin kalbine

Özledim masal olan gölgeleri, karacığın
şiiirine giden patıkaydı buldum işte
yola çıktım
karanlık bir karabasan sanki bu karabasan

Körler devletler birbirini ağırlar
kim kime *derin*, kim kime *kesik*, kim kime

Zamirler, edatlar
doğuya giden trenler için vardırırlar

İçimi döktüm, sönmüş kireçle boyadım içimi

‘YAŞAMSANAT’

Gültekin EMRE

Şair Mehmet Mümtaz Tuzcu'nun şiir kitaplarının yanına bir de etkileyici günlükleri eklendi: *Yaşamsanat*. *Yaşamsanat*'a neden günlük dedim acaba? 80 sayfalık kitaptaki tutkuyla yazılmış notlara şairin kendisi de “Yaşamsanat Günlüğü” üst başlığını konurmuş başlarda da onun için. Kitapta, nedense, “Yaşamsanat Günlüğü” değil de yalnızca *Yaşamsanat* başlık olarak kendini koruyabilmiş. Yaşamı sanat olarak kucaklayan, bir şairin canla başla yaşadıklarından süzdüklerinin notları yatıyor burada, şiir, öykü ve deneme tadında.

Özgün ve benzersiz şiirlerin şairi Mehmet Mümtaz Tuzcu, yaşamı, çevresini, dünyayı nasıl algıladığını, gördüğünü, düşündüğünü de not etmiş uzun süre. Yani duyumsadıklarını süzmüş durmadan, daha çok da “80’li yılların ilk yarısında.” Bu notlar, şiire adanmış bir ömrün perde arkası da sayılabilir.

Yer yer küçük öykücüklerin yanı sıra, -“yaşamın bizi sersemleştirmesine...’de olduğu gibi”- aforizmalarla (Önce susatmak sonra su satmak!) kenar notlarına (Bunca keskin ışığın gölgesi de var elbet!), saptamalarla (Şeytanlık ve kötülük gelip yerleşti gözlere!) yorumlara (*Kıvılcım şart!* Yoksa SU olmaz! Bir damla bile.) da rastlıyoruz *Yaşamsanat*'ta. İnsanın iç ve dış dünyasına kavrayıcı, çözümleyici bakışların ağırlığını da duyumsamamak ne mümkün bu notlarda, günlüklerde!

Kendinden yola çıkmayı önemsiyor Tuzcu, şiirden ve şairden dem vurarak yol alıyor notlarında: “Şair değil, mutlu olmak istiyorum.” Tuzcu, burada, şiirin yazılış sürecindeki sıkıntısını verdiği huzursuzluğu mu imliyor acaba? Oysa, “*Mutlu olmak bir insanlık borcudur.*” Peki nasıl mutlu olacağız? Şairin görevi bunu göstermek değildir. Aslında Tolstoy’un söylediği gibi: “Herkesin mutluluğu da mutsuzluğu da kendine göre.”dir.

Şairin bir başka saptamasında ise şu çarpıcı yorumla karşılaşıyoruz: “Zengin bir yara koleksiyonudur her şairin yaşamı!” Yaralanmadan, yara almadan nasıl şiir yazılır ki? Hangi mutluluk bizi şiire götürmüştür? Şiir ise “Ansızın yanıveren” bir ışık değil midir?

Mehmet Mümtaz Tuzcu, aslında bilgece bir tavır sergiliyor *Yaşamsanat*'ta: O, bu kitapta özlü sözlerle tüm yaşam deneyimini konuşturuyor demek daha doğru belki. Onun için yalnızlık, “Etiket ve para”, yaşamın yanlış anlaşılması, “Soğuk ve cimri” insanların durumu, çocuk “-çoğu zaman, hasta büyüklerin boşalma aracıdır.-”, “Yaratıcı insan”, “İyi niyet”, “umut”, “Vicdan sıksıklarının vicdanı”, “Büyük

hatalar”, şairin özgürlüğü, aşk ve sevgi, yalan, kurallar, “yaşlılar”, cinsellik, “Nazik olmak”, “Yazmak”, “Yetenek”, kötülük... gibi konular üzerine ince, zarif ve değişik bakış açıları geliştiriyor, yorumlar getiriyor, saptamalarda bulunuyor, yer yer eleştirel bir söylem de tutturuyor.

Zaman zaman insanın içinde bir şey kopar ya, işte o koparı tamir etmek için “daha iyi çalışmaya başlayan bir makinedir insan.” Unutmak için kırılmayı, kopmayı. “Soğuk ve cimri insanlarla mutlu” olunamazsa, “Sıcak ve cömert insanlarla da mutlu” olmak mümkün olmayabilir. Ama, kesinlikle, “soğuk ve cimri insanlarla asla mutlu olunamaz” diyor, Tuzcu. Günümüz için şu saptamaya kim karşı çıkabilir ki? “Paranın, cehaletin ve kaba kuvvetin gitgide artan egemenliği!..” Öyleyse şu gözlem de doğrudur: “yaratıcı insan, yaratıcı olmayan bütün unsurların sürekli tehdidi, baskısı ve işkencesi altındadır.” Kızların eteklerinin yırtmaçlarının giderek daha da göze batması, derinleşmesi karşısında ancak şu gözleme hak vermek kalıyor bize: “Bu etek işleri de iyice yırtmaçlandı.” Bazen de insan kendisine yaranamaz ne yaparsa yapsın. Kızların “hep küçük harflerle” yazmasına ve yazılmalarına da kim karışabilir ki? Kimi köklü değişiklikler için “Birtakım şeylerin altını çizmek, birtakım başka şeylerin üstünü çizmek oluyor ister istemez.” Büyük hatalar da bunun gibi bir şey işte: “Büyük hatalara son vermek için gene büyük hatalar işlemek gerekiyor ne yazık ki!”

“Uçsuz bucaksız insan deliliğinden kaçmak için” yazan Tuzcu, bu konuda başka ne düşünüyor acaba? “Uçsuz bucaksız insan kötülüğünü biraz olsun kemirip azaltabilmek umuduyla.” Onun ve bizim gecelerimizin içinde neler yok ki? “Miskinlik, inançsızlık, kendini dolandırma, kahreden ilgisizlik, yıkıma götüren ilgi, dost kanına acıkma... ve “başka bin bir bulut, bin bir kasım rüzgârı” Kalem ise “kaçmak içindir” Çünkü, yazmak “her vakit dönmek için kaçmaktır.”

Kadın gövdesinin şiir olduğunu, seks yaşamları olmayanlarının ukalalığını, “Kimi şairlerin kimi şiirleri bazı şairler tarafından bazen iyi” çevrildiğini, salakla konuşmanın insanı akıllandırdığını, “Boş insanların boş” durmadığını, yazmanın yazanın kendisini yanlış anlamasını engellediğini... de bu *Yaşamsanat* notlarından damıtıyoruz.

Mehmet Mümtaz Tuzcu, “Ben bu kırık yaşamları taşımaktan yorulmuş” dese de, o, sinirlenince yazan bir yaşam okurudur. Günümüz toplumunda sinirlenmemek ise olası değildir elbette. Geçimliliğiyle ün salmış “uyaroglu bir uyumsuz”un notlarında deneme tadından öyküye de uzanıyoruz buradan ve - bunun hiç farkına varmıyoruz- şiire de elbette.

Mehmet Mümtaz Tuzcu, *Yaşamsanat*, Çizgi Yayınevi/Konya, Mart 2006, 80 sayfa.

SÖZÜN HİLESİZ HALİ: ŞİİR

Hilmi HAŞAL

Zamana zar atmak nedir, ne olabilir diye düşündüm bir süre... İnsan yazısını, yazgısını belirleyen, sonrayı anlamlı kılan talih (şans) etkenini... Ömrün neresine, hangi evresine konsa; “elden hiçbir şey gelmez” halidir, şans ya da karşıtı, şanssızlık. Bir ‘an’lık yaşantıdır, rastlantıların beslediği ‘an’lar, anılar zincirinden bir halka... Acı ya da tatlı... Sonuç veren olasılıklar silsilesinden bir harftir sadece rastlantı. Hece veya sözcük değil, tümce hiç değil. Zamana zar atmak alışkanlığa dönüşemez o nedenle. Rastlantılar manzumesine ipotek edilemez hiçbir yaşam. Olaylara, nesnelere, kişilere zar atılabilir, bilerek veya bilmeyerek, ama zamana, ele avuca sığmaz ‘zaman’ kavramına kaç kez zar atılabilir? Kuşkusuz zorunluluktan, umarsızlıktan ancak atılır, atılırsa: Aşk için, şiir için. Bir de, ölümü ertelemek anlamını taşıyan, sağlık, iş, başarı için. Zamanla antlaşma yapmak adınadır güya, eylemin gerekçesi; umuda zar atılabilmemiş gibi. Ama şiir, umuda zar atmaktır bir bakıma...

Yaşarken, yazarken, rastlantıya yelken bırakmak, hüznü ve hüsrânı göze almak, şiirin serüvenini zenginleştirir belki... Belki çekincesini koymak şart, çünkü hüznün, karamsarlık, umut ve özlem duygularını da bir arada ve aynı şiddette tattırır. Ya da art arda ‘musibet’leriyle öğretir... Rastlantı, şairin (şiir-erinin, şiir-dışisinin) iyi ‘cin’lerinden biri de olabilir, kötü ‘cin’lerinden biri de... Melek de olabilir, şeytan da. Rastlantı, ne başlangıç ne son; ne tatlı ne acı; ne çirkin ne güzel, derken, ‘ne’lerin sonsuz uzatılabileceği bir evrene çıkarır sorgulayanı. O belirsizlik evrenidir... Şiir de bir tür belirsizlik deryası değil mi? Tanımsızlık madeninden sonsuza değin beslenecek bir arayış çeşidi; ‘beyhude’ iş, kazı eylemi, kimilerine göre... Tanımsızlıkla zenginleşmekten haz alır, haz verir yaratım evresi. Hız alır, hız verir... Cevhere kavuşmanın açlığını hep canlı tutar içinde. Çünkü şiir, belirsizlikten, tanımsızlıktan edinir tohumunu. Doğal enerjisini. İmgesini. Değişimle, dönüşümle, belirsizliği, saflığı zenginleştirir, anlam bağlamında. Kutsanmış sözcüğün son aşamasıdır çünkü anlam... Şiirdeki yeri, oranı, rastlantıya bağlı olduğundan, hep belirsizdir. Şiir belirsizliğe zar atmaktır o nedenle.

Şiir, yaşamın avlusundaki buluşmadır. Algı çekimlerinin mucizevi ağıdır, orada oluşan çember. Gerçekliklerin ve sözcüklerin hilesiz buluşması, çıkarsız ve art niyetsiz (hesapsız, tasarısız, öngörüsüz, önkoşulsuz) buluşması... İnsanoğlu, kendi yazısının, yazgısının, kendi şiirinin kaynağını doğal akış içinde tanır. Planlı, programlı, hedefe oturtulan varış çizgisi, doyum zirvesi yoktur yani... Yani, öznesinden başka hiçbir yüceliğe kilitlenmez! Kendi söylem, esin (ilham) kaynağını bulamayacağı gibi, başkasının/ötekini iksir çektiği gizem kuyusunu da bulamaz hedeflemeyle. Özetle, başkasına ait olanı da, kendi hamur teknesini de, eksiksiz algılayamaz. Alın ve yürek teriyle beslemeden, ne ekme elde edebilir ne de pasta. Öylelikle evrensel değer sayılan ama bilinmezlik tanrısının güdümünde anlamlar ışılatan poetika mabedini de bulamaz.

Varlığını bile sezemeyebilir... Şiir, o yönüyle de gezegenin karmaşa, ‘kaos’ curcunasından yararlanır. Şiir, rahmine düştüğü gezegene benzetilebilir, benzetilebilirse... Büyük ölçüde tema, izlek gömeçleşmesiyle olgunlaşmaktadır çünkü. İçeriğiyle, biçimiyle... Girdabın kenarıdır yurdu. Öyleyse, girdap içine zar atmak mıdır şiir?

Uçurumun ucunu sever şiir. Bilir ki söylemin kurulmasında, şiirsel (lirik, dramatik, trajik ya da epik) akışın denetimi rastlantısaldır. Hatta bazı durumlarda olanaksızdır denetim; tüm çaba başarısızlık enkazında biter. Şiir, demiştik başboşluğu da sever... Başboşluğa zar atmaktır şiire varış yollarından biri. Başboşluktan nem kapar, özüne beklenmedik ‘im’ler, ‘tım’lar ve ‘kıvam’lar katar. Ki tümüne de ‘nektar’ denebilir gönül rahatlığıyla. Saydamlığı, saflığı da öyle taşır bünyesine. Öyle taşıyor hâlâ dense, yalan havuzuna çok da iri taş atılmamış olur(!) Şiir berrak su kadar hilesizdir ve hilesizliği (gerçekliği) arar, bulur, temsil eder. Çünkü yaratıcının nezdinde önceliklidir şiir; bir iç dünya, (iç gayya) konusudur; kaynağıdır ve de konuğudur. Yalansız, dolansız, yapaylıktan çok uzak, sağlam yansımalar sunar. Okur için netliği öngörür, umudu ve yenilenmeyi, yenileşmeyi... Zira son erimde, onu okuyacak gözler, parmaklar ve kalp için vardır şiir.

Şiir okurunu arar. O şanslı rastlaşmaya değin, buluşuncaya değin arar...

Şiir, okurundan ne bekler peki?

Hiç!

Gökyüzü insanlardan, kuşlardan, ağaçlardan ne beklerse onu bekler. Döne dolaşa düşünülecek bir sorunun yanıtı bu... Belki binlerce benzer yanıtından biri: Sözcükler; güneşten, yıldızlardan, bulutlardan ne beklerse, şiir de insanlardan, kentli/kırlı kişiöğlundan, onu bekler. Bir parçacık ilgiye eşdeğerde sayılamayacak denli bakış, dokunuş... Hepsisi o!

Geçmiş, yani dün, dünler, iyi örneklerle vardır. İyi anlamını öyle bürünür zaman. Ama unutulur(!) diye itiraz edecekler çıkacaktır. Olsun! Kötüler unutulur. Geçmişten geleceğe uzanan güzergâh üzerindeki tüm yolları ve köprüleri şenlendiren has ürünler vardır şiir. Has ürünler, az ürünlerdir... Evet, az ürün, az şiir kalıyor sonraya, öteye...

Peki, hangileri, hangi yarına? Onu kimse bilemez. Yarını kimse bilemez, şiirin anıldığı çemberde kehanetin kılıcı işlemez. Yazılan, yayımlanan onca dergi yükü, kitap yükü şiir ‘çok sayıda oluştan’ (enflasyondan) ne denli zarar görüyor, acı çekiyorsa, güncel koşullar, yani rastlantıların gazabı da o denli yaraya tuz oluyordur. Sıradan olan has olanın zehridir... Ama asıl hüsrân nedeni şu ki, şiir, yazıldığından az okunmakla haksızlığa uğruyor. Şimdiye özgü bir durum değil, diye mim koymak olası buna, ancak dünkü haksızlık(lar) bugün dev boyutlara ulaşmıştır. Şiir, o hengâmede haklılığa zar atmaktır.

Sonuçta şiir, okurunu bulmakta zorlanıyor. Yaratılmak, yazılmak çilesine benzer bir çile yoludur kat ettiği, öyle yaşıyor şiir. Her şeye karşın yaratımı sürüyor. Sürecek.

Demiştik; şiir okurunu arar. O şanslı rastlaşmaya değin, kavuşuncaya değin arar...

Şiiri yaratmak; iyi, sadık okur için zar atmaktır.

Yayın Yönetmeni : Ramis DARA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Melih ELAL
Yönetim Yeri : Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi
H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA
Yayın Danışmanları : İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL,
Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.
Dağıtım : Pentimento Art Shop (0212 2933959)

Yazışma Adresi : Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Katkı Payı : 15 YTL
Posta Çeki : Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Başkı : Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
Elektronik Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın.
ISSN 1305 - 7685

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000’de Bursa’da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeyeceği için yazarlarına telif ödemez.